

«Եկե՛ք ինձ, բոլոր հոգնածներ ու բեռնավորվածներ»:

Մատթևոս 11:28

ԲԱՐԻ

ԼՈՒՐ

ՆՈՅԵՄԲԵՐ 2024, N10 (163)

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԱՎԵՏԱՐԱՆԻ ՀԱՎԱՏՔԻ ՔՐԻՍՏՈՆՅԱՆԵՐ

ԱՄՍԱԳԻՐ

Նոյեմբեր 2024, N10 (163)

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՐ

<u>Հրայր Ամիրբեկյան</u> <u>Շփոթված դասախոսը</u>	1
<u>Նոր էջեր Լևոն եղբոր կյանքից</u>	4
<u>Վկայություն. Հրայր և Մարտուն եղբայրներ</u>	8
<u>Երեք պատմություն</u>	10
<u>Խորհենք...</u>	13
<u>Տաղյանա Յացկովեցի զարմանահրաշ կյանքը</u>	14
<u>Քրիստոսի այցը</u>	15
<u>Սերգեյ Շիշլարյոնսկի վկայությունը</u>	16

Միտելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով փարածվի Ավերարանի Բարի Լուրը, ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և Հավիտենական Կյանք ունենան:

Միտելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները ու նախադրությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Էլ. հասցե՝ info@barilur.org

ՇՓՈԹՎԱԾ ԴԱՍԱԽՈՍԸ

Եղբայրներ, քույրեր, ես մի անգամ ներկա էի նորերի մի հավաքույթի, որտեղ զրուցում էին Աստծու Խոսքի շուրջը: Այդտեղ ներկա եղողներից մեկը, որ բավական բարձր պաշտոն ուներ, մի փոքր շփոթված էր: Ես նրան հարցրի, թե ինչ է պատահել: Նա Արտակարգ իրավիճակների ճգնաժամային կառավարման ակադեմիայի դասախոս էր ու պատմեց, որ մի աղջկանից քննություն է վերցրել, և այդ աղջկա պահելաձևն իրեն շփոթեցրել է: Երբ ցանկացել է քննել աղջկան, վերջինս անդադար գովել է ինքն իրեն, թե՛ հողվածներ եմ գրել, ելույթներ եմ ունեցել և այլն...: Աղջիկն իր պահվածքով ցանկացել է ասել, որ ինքն այդքան բաներ է արել, իսկ դասախոսն անհարմար չի զգում և այդքանից հետո դեռ փորձում է հարցեր տալ իրեն: Մարդը խիստ շփոթվել էր այդ աղջկա

պահվածքից: Նույնիսկ նրա կողքին նստած ընկերը նկատել էր, որ ինքը դրանից խիստ տհաճություն է զգում: Ընկերը զարմացել էր, երբ նա աղջկան դրական էր գնահատել: Իսկ երբ ընկերը հարցրել էր, թե ինչու դրական գնահատեց, նա պատասխանել էր. «Որպեսզի այլևս չհանդիպեմ նրան: Եթե անբավարար նշանակեի, ստիպված մի անգամ էլ պիտի գար, և եթե այդ անգամ էլ նման կերպ իրեն պահեր, միգուցե ինֆարկտ ստանայի»: Ես լսում էի և մտքիս մեջ ասում. «Փա՛ռք Զեզ, Տե՛ր Աստված, այս մարդը կարծես զգում է, թե մարդ արածն ինչ է: Շփոթված դասախոսի կողքին նստած մի տղա կար, որը նույնպես բարձրագույն կրթություն ուներ և աշխատում էր նախարարություններից մեկում: Ես դիմեցի նրան. «Եղբա՛յր ջան, Աստծու առաջ և այս վկաների առաջ կարո՞ղ ես

ասել, թե դու ինքդ քեզ քանի՛ անգամ ես բռնացրել այս մարդու պատմած աղջկա վիճակում»: Բոլորը միանգամից նայեցին միմյանց, իսկ այդ երիտասարդը պատասխանեց. «Ամեն օր»: Ես անմիջապես փառաբանեցի Տիրոջը, քանի որ տեսա, որ այդտեղ ինչ-որ լավ պրոցես է սկսվել: Սիրելի՛ եղբայրներ ու քույրեր, մարդու բնությունը դա է: Եվ հիմա եկեք տեսնենք, թե արդյոք կարո՞ղ ենք այդ բնությունից ազատվել: Այդ երիտասարդը խոստովանեց, որ ինքն ամեն օր իրեն դրա մեջ բռնացնում է: Նշանակում է Սուրբ Հոգին նրա կյանքում ինչ-որ գործ կատարել է: Թող Աստված ինձ ների, բայց կար ժամանակ, որ երբ կարդում էի Սուրբ Գիրքը, մտածում էի, թե Պողոսը շատ հպարտ մարդ է, քանի որ ասում է. «Ինձ նմանվեք, ինչպես ես էլ՝ Հիսուս Զրիստոսին»: Ես մտածում էի, որ այդպես ասելը անհարմար է, նա պետք է ասեր, որ մենք նմանվենք Հիսուսին: Ինչո՞ւ էր նա շեշտում, որ մենք իրեն նմանվենք, ինչպես ինքն էլ՝ Հիսուս Զրիստոսին: Եղբայրներ ու քույրեր, ես հասկացա, որ ուղղակի Հիսուսին նմանվելը ուղղակի

դժվարություն է պարունակում իր մեջ: Ինչո՞ւ: Որովհետև Հիսուսի մարմնի մեջ մեղք չէր բնակվում, բայց Պողոսի մարմնի մեջ բնակվում էր: Ինչ-որ իմաստով Պողոսը մեզ ավելի նման է, նա նույնպես ադամորդի է: Նա ծնվել էր Ադամի սերնդից, իսկ Հիսուսը ծնվել էր Սուրբ Հոգուց: Հռովմեացիս 8:3-ում գրված է. **«Վասն զի այն, ինչն անկարելի էր օրենքին, որովհետև տկար էր մարմնի պատճառով, Աստված ուղարկեց Իր Միածին Որդուն՝ մեղանչական մարմնի նմանությամբ ու մեղքի համար և դատապարտեց մեղքը այն մարմնի մեջ»**: Սիրելիներ՛, Հիսուսի մեջ մեղք չկար, իսկ Պողոսի մեջ բնակվում էր նույն մեղքի բնությունը, որը մեր մեջ է բնակվում: Պողոս առաքյալը մեզ ասում է, որ երբ աստվածային կյանքի ներկայությունը մեր մեջ չկա, մենք բացարձակ ստրուկ ենք, և այդ ստրկության առջև մնացած բոլոր օրենքները խիստ երկրորդական դեր են խաղում և օգնում են միայն մեր այդ ստրուկ վիճակը հայտնաբերելուն: Երբ մարդը հեռանում է Աստծուց, և երբ նրան ասում ենք, որ ինքն Աստծու հետ ոչ մի

կապ չունի, նա ըմբոստանում է և պատասխանում է, որ ինքն ամբողջ օրը Տիրոջն է ծառայում: Նա այդպես էլ չի գիտակցում, որ ինքն Աստծուց հեռու է: Բայց հանկարծ ընկնում է կոնկրետ մի օրենքի խախտման մեջ ու զարմանում է, թե ինչ կատարվեց: Չէ՞ որ դա իր համար անսպասելի էր: Դավթի համար էլ խիստ անսպասելի և զարմանալի էր, թե իր հետ ինչ կատարվեց: Իսկ ինչո՞ւ էր զարմանալի. որովհետև նրա ներսը հեռացել էր Տիրոջից, բայց ինքը տեղյակ չէր դրանից: Եղբայրներ՛ր, քույրեր՛ր, Պողոս առաքյալը ասում էր, որ ամեն օր Աստված թույլ էր տալիս մարմնի խայթոց, սատանայի հրեշտակը նրան բռնկեցով ծեծում էր: Պողոս առաքյալն աղոթեց, որ Աստված վերցնի այդ խայթոցը, բայց Աստված նրան ասաց՝ ո՛չ, այն պետք է մնա: Իսկ ինչո՞ւ: Որպեսզի Պողոսը չհպարտանար: Սիրելիներ՛ր, ես ցանկանում եմ, որ մենք խոնարհ լինենք և մեր փրկությունը ահ ու դողով գործենք: Երբ մարդը հպարտանում է, մերժում է Տեր Հիսուսին որպես Կյանք ու ասում Լույսը: Այդ պատճառով էլ մենք պետք է ահով ու դողով նայենք, թե ինչ

վիճակի մեջ է մեր ներսը: Հիմա եկե՛ք պատկերացնենք, թե փարիսեցիների ներսը ինչ վիճակի մեջ էր: Արտաքին ինչ մողուկներ էլ որ նրանք քամեին, միևնույն է, իրենց ներաշխարհը բացարձակ հարբած էր մարդկային գովազդից: Հիսուսը ասում էր. **«Դուք ձեր ամեն գործերը անում եք մարդկանց երեվալու համար»**: Սիրելիներ՛ր, մեր հպարտության արտահայտությունները մենք պետք է տեսնենք: Երբ մի եղբոր հարցրի, թե՛ այսօր որտե՞ղ ես հպարտացել, նա պատասխանեց. «Ամիթ է, իմ ինչի՞ վրա պետք էր հպարտանամ»: Կարծես դա իրենից շատ հեռու է: Եղբայրներ՛ր, քույրեր, Պողոս առաքյալն ասում է, որ մենք Գանձը կրում ենք հողե անոթների մեջ: Սատանան միշտ ցանկանում է շփոթեցնել հավատացյալներին: Նա մեկ ասում է, թե՛ դու փրկված ես, գանձ ես, Աստծու զավակ ես, Շնորհքի տակ ես և ոչ մի հարց չունես, մեկ էլ ասում է, թե՛ դու հող ես, մոխիր ես, ի՞նչ փրկության մասին է խոսքը, դու կորսված ես: Երբ ես ոմանց հարցնում եմ, թե՛ արդյոք փրկվա՞ծ եմ, նրանք պատասխանում են՝ ո՛չ: Ես ասում եմ. «Իսկ ես փրկ-

ված եմ»: Նրանք անմիջապես մտածում են, որ ես հպարտ եմ: Եվ այս տեղ է, որ առաջ է գալիս մեղքը մեղքերից տարբերելու անհրաժեշտությունը: Հռոմա-յեցիս 6:7-ում գրված է. «Նա, ով մեղքի համար մեռած է, մեղքից

արդարացած է»: Նա, ով չի հավատում, որ աշխարհի մեջ կյանք կա և հավատում է որ կյանքը Ջրիստոսն է, Աստծուց արդարություն է ստանում:

(Շարունակելի)
Հրայր Ամիրբեկյան

Նոր էջեր Լևչուկ եղբոր կյանքից

Եկեղեցին 1956 թվից անցնում է ընդհատակ, քանի որ մեծ հալածանք էր բարձրացել եկեղեցու նկատմամբ, որովհետև 1956 թվին որոշում էր կայացվել ստեղծելու առանձին եկեղեցական միություն: Եվ երբ իրենց որոշման մասին տեղեկացնում են ՊԱԿ-ին, վերջինս, իբրև օրինապահական «անմեղ» մի քայլ, պահանջում է ներկայացնել բոլոր փաստաթղթերը, բոլոր ղեկավարների անունները, հասցեները: Եղբայրները միամտորեն ներկայացնում են պահանջված փաստաթղթերը, իսկ հաջորդ օրը բոլորը ձերբակալված էին. ավագ եղբայրներին՝ Լևչուկ, Բիդաշ և ուրիշներ,

միանգամից դատապարտում են 10 տարվա ազատազրկման, որպես կրկնահանցագործների: Ստալինի մահից հետո երկրի ղեկը անցնում է Ն.Ս.Խրուշչովին: Նա անողորմ էր հատկապես եկեղեցու հանդեպ: Եկեղեցին հալածվում էր հատուկ դաժանությամբ: Դրանից անմասն չմնաց նաև Լևչուկը: Պատերազմի տարիներին նրան զորակոչում են բանակ, նա հրաժարվում է «присяг»-ից, (երդումից): Իհարկե, դատապարտում են: Նախ նստեցնում են թոքախտավորների խցում: Նա պետք է ջուր խմեր նույն բաժակով նույն տակաոքից: Դա նրան ոչնչացնելու ամենահարմար տարբերակն

էր: Նա սպասում էր դատին. գիտեր, որ Երդումից հրաժարվելու և զենք չվերցնելու համար անգամ մահապատժի են ենթարկում: Եվ, իրոք, նրան երեք անգամ տարել, փորել են տվել իր գերեզմանը և, ինչպես ինքն է վկայում, ամեն անգամ նա պատրաստ է եղել Տիրոջը հանդիպելու: Մինչ վերջին՝ չորրորդ անգամը կտանեին, հետաքրքիր մի բան էլ է կատարվում. մայրը Սուրբ Հոգու հայտնությունով մեկնում է ճամբար: Բայց ոչ մեկին հայտնի չէր այն ճամբարը, որտեղ Լևչուկն էր. ՊԱԿ-ը դա գաղտնի էր պահում: Աստված նրան բացահայտում է որդու գրտնրվելու վայրը: Երբ տեղ է հասնում, նրան փորձում են համոզել, թե որդին իրենց մոտ չէ: Մայրը համառում է: Ի վերջո նրանք հասկանում են, որ ժխտելն անիմաստ է, և թեև որդին մահապարտների բանտախցում էր, Աստված հնարավորություն է տալիս նրանց հանդիպելու: Երբ հրաժեշտի աղոթքն են անում, մայրը մարգարեանում է. «Քեզ տանելու են մինչև մահվան շեմը, բայց փրկելու եմ, և դու ծառայելու ես Ինձ»: Հետագայում նա խոստովանել է, որ երբ իրեն չորրորդ անգամ են կանգնեցնում գերեզմանափոսի եզրին, մտածել է. «Մի՞ թե մայրս սուտ մարգարե է»: Նրան կանգնեցնում են կրկնահանգագոր-

ծի կողքը, նորից փորել են տալիս գերեզմանափոսը, և այն պահին, որ պիտի հրաման տան՝ կրա՛կ, գլխավերևով անցնում է ուղղաթիռը, վայրէջք է կատարում քիչ հեռու, իջնում է գեներալը, մոտենում է նրանց և հարցնում.

-Ի՞նչ է կատարվում:

Տեղեկացնում են, որ գնդակահարության են կանգնեցրել կրկնահանգագործին ու հավատացյալին: Իսկ նա եկել էր՝ Ստալինի որոշումը ձեռքին. «Հավատացյալներին (Հիսուս Թրիստոսի) չգնդակահարել. նրանց օգտագործել զանազան աշխատանքների մեջ»: Այդ անգամ էլ է նրան կյանք շնորհվում: Դրանից հետո նա շարունակում է ծառայությունը առանց զենքի: Դառնում է այդ գեներալի վարորդը և էլի ուրիշ ծառայություններ է կատարում: Լևչուկը իր բանտային կյանքից պատմում է, որ ինքը հաճախ առանձնացել է գաղութի տարածքում, իսկ իրեն հետևել է տեղի «նայողը»: Մի օր էլ հարցրել է.

-Ամեն օր, օրը մի քանի անգամ այդ ու՞ր ես գնում:

-Արի՛, կտեսնես,-պատասխանել է Իվան Անտոնովիչը:

Գնում են, մտնում մի փոքրիկ անկյուն, ու ասում է՝ հիմա ծունկի արի:

-Ես ոչ մեկի առաջ ծունկի չեմ

եկել,- ասում է «նայողը»:

-Իսկ Աստծո առաջ պե՛տք է ծնկես,- ասում է ու ծունկի գալիս, սկսում զորությունով աղոթել: «Նայողն» էլ է ծունկի գալիս ու աղոթում: Դա մեծ վկայություն է դառնում ողջ գաղութի և ՊԱԿ-ի համար: Մեկ այլ դեպք է: Երբ նա գտնվել է «առանձնակի վտանգավոր հանցագործների» ճամբարում, հրաժարվել է աշխատել կիրակի օրերը, քանի որ դա Տիրոջ օրն է: Սկզբնական շրջանում դրա համար նրան տանջանքների են ենթարկել, բայց հետո դադարել են՝ համարելով, որ անօգուտ է: Մի օր էլ Աստված նրան ասում է. «Վաղը կիրակի է. կգնաս իմ եկեղեցի և կքարոզես»: Նա հարցեր չի տալիս: Կիրակի առավոտ Աստված նրան ասում է. «Հիմա գնա՛ ԿՈՒՍ (հսկիչ անցակետ)»: Նա միայն մտածում է. «Ինչպե՞ս. ես գծավոր՝ «կոնսլագերյան հագուստով եմ. ինձ ո՞վ կտանի ԿՈՒՍ»: Մինչ ԿՈՒՍ հասնելը նա պետք է անցներ մի քանի արգելակետերով ևս, որոնք բաց էին միայն սպանների համար: Բայց նա անցնում է բոլոր այդ կետերով, և յուրաքանչյուրով անցնելիս նրան հարգանքով զինվորականի պատիվ են տալիս, վերջում անցնում է ԿՈՒՍ-ով: Այստեղ էլ են

պատիվ տալիս: Նա ազատ դուրս է գալիս ճամբարից և գնում շրջակա գյուղերը: Մուրբ Հոգին տանում է Ռոբ գյուղը, հասցնում հավաքույթի, որտեղ նա քարոզում է: Հետո նույն ճանապարհով ետ է բերում ճամբար: Եվ դա կատարվում է ամեն կիրակի: Այդ նույն ժամանակ պատվո՞ւ տալիս են հայտնվում է նրա նկարը, որպես թե կիրակի օրերը նա պլանը գերակատարում է կրկնակի: Թեև նա կիրակիները չէր աշխատել, բայց այդ օրերին նրա փոխարեն հրեշտակն էր աշխատել: Մի անգամ էլ հավաքույթի ժողովուրդը նրան է դիմում.

-Իվա՛ն Անտոնովիչ, բավական է գաք այդ գծավոր շորերով. մենք Ձեզ համար կոստյում ենք գնել:

Նա հագնում է նոր կոստյումը, դուրս է գալիս փողոց: Մոտենում է ոստիկանը.

-Ձեր փաստաթղթերը:

Ի՞նչ պիտի աներ. մտքում ներում է խնդրում Տիրոջից՝ Աստված իմ, ների՛ր, որ անհնազանդ զրտնրվեցի: Հետո ձեռքը տանում է զրբպանը, ինչ-որ մի թուղթ է դուրս հանում, մեկնում է ոստիկանին: Վերջինս նայում է թղթին, պատիվ է տալիս ու հեռանում: Ահա այսպես, գտնվելով ուղղիչ աշխատանքային

գաղութում՝ նա հավաքություններ է վարել, քարոզել:

Մի ուշագրավ դեպք եւս նրա կյանքից, երբ նա արդեն ազատության մեջ էր: Եկեղեցին նրա համար մի փոքրիկ տուն է գնում Կիեվում: Բայց քանի որ նա եղել էր «հատուկ վտանգավոր կրկնահանգագործ», ղեկավարությունը նրան ասել էր, որ Կիևի շրջակայքում իրավունք չունի ապրելու. Սովետ-միության «101 կմ-ի» օրենքի համաձայն: Օրինակ, Ֆեդոտով, Մուրաշկին եղբայրները ապրում էին 101 կմ-ից այն կողմ: Եվ Լևչուկ եղբայրը, երբ դուրս է գալիս բանտից, գնում է համապատասխան գերատեսչություն՝ գրանցվելու՝ անձնագիր ստանալու համար, նրան ասում են.

-Դու այստեղ չես կարող ապրել, պետք է գրանցվես ըստ «101 կմ» օրենքի:

Բայց նա Տիրոջից հայտնություն էր ստացել, որ պիտի ծառայեր Կիևում: Եվ քույր-եղբայրները այդ հայտնության հիման վրա էլ նրա համար տուն էին գնել: Հետո նա գնում է անձնագրային բաժին, առանց խոչընդոտի գրանցում են Կիևում, կնիքով հաստատում:

Մի անգամ հեռու մի տեղ՝ ինչ-որ եկեղեցում, երեկոյան հավա-

քույթը ավարտվում է, բոլորը գնում են իրենց տները, իսկ եղբայրը մնում է կանգնած: Ոչ մեկը չի առաջարկում գիշերելու: Սովորաբար նա ինքը երբեք չէր հարցնում, թե որտեղ պետք է գիշերի: Նա քաղցած գնում է կայարան: Գումար չի ունենում անգամ մի կարկանդակ գնելու: Մի բաժակ ջուր է խմում: Նեղությունով դիմում է Տիրոջը.

-Աստված իմ, հաց էլ չեմ ուզում, գոնե քնելու տեղ լիներ:

Լսում է Տիրոջ պատասխանը.

-Իսկ Ինձ ջուր էլ չէին տալիս:

Հաջորդ առավոտ գալիս է եկեղեցի՝ ծառայության: Այս ու այն կողմից սկսում են հարցնել.

-Իվան Անտոնովիչ, Դուք որտեղ եք գիշերել. հավանաբար...

Իմանում են, որ ոչ մեկի տանն էլ չի գիշերել, բոլորն էլ ամոթով են մնում: Իսկ նա եպիսկոպոս էր և ծառայում էր այդ մարդկանց: Նման դեպքեր ուրիշ եղբայրների հետ էլ են կատարվել: Պատահել է, որ եպիսկոպոս եղբայրը հավաքությից հետո որևէ մեկից հրավեր չի ստացել, մնացել է ժողովատեղում, քնել ուղղակի ջեռուցման մարտկոցի տակ:

Լևչուկ եղբայրը հավիտենություն է գնացել 90-ականների սկզբին:

«Կրակի մկրտություն» շարքից

Վկայություն

Հրայր և Մարտուն եղբայրներ

Հրայր եղբայր.

-Միրելին ես, մինչ Մարտուն եղբայրը կվկայի, ուզում եմ կարճ խոսել նրա մասին: Նա Սպիտակի հովիվն է, վագում է, ծառայում է... Եվ հանկարծ սիրտը այնքան է վատ, որ դժվարանում է շնչել, խոսել, շարժվել... Բայց երբեք չի տրտնջում: Բըժիշկները եկել էին մի համոզման վիրահատությունը նրան չի օգնի. պետք է սիրտը փոխադրվաստել: Պետք է գնալ Եվրոպա 100.000 եվրոն ձեռքին: Բայց Աստված Ինքը կատարեց այդ վիրահատությունը և իսկապես փոխեց եղբոր սիրտը: Հիմա նա բոլորովին առողջ է: Գիտե՞ք, ցանկացած երևույթի մեջ կա գրլխավորը, կա երկրորդականը: Մարդը, որ ամեն բանի մեջ տեսնում է Հիսուսին, նա զանազանում է գրլխավորը երկրորդականից: Նույն հիվանդասենյակում է լինում Պերճ եղբայրը, և նա է վկայում. «Բժիշկներ ներս մտան: Նրանցից մեկը, որ առաջին անգամ էր մեր սենյակում, նայեց աջ, նայեց ձախ, ապա անկյունում պառկած Մարտուն եղբորը և ասաց՝ այս հիվանդը հավատացյալ է:

-Որտեղի՞ց գիտես, որ հավատացյալ է, էլի՞ սկսեցիր...- արձագանքում են կոլեգաները:

-Այդ անկյունում հանգստություն կա, իսկ այդ մարդու աչքերի մեջ՝ խաղաղություն,- ասում է բժիշկը, ապա մոտենում է Մարտուն եղբորը,- դու հավատացյալ ես:

-Այո,- հագիվ շշուկով արտաբերում է եղբայրը:

Միրելին ես, Աստվածային Կյանքի ներկայությունը մարդու հոգևոր աշխարհում միակ ռեալ փաստն է, որը կարող է հաղթել մահվան անորոշությանը:

Մի վկայություն էլ. Հակոբ եղբայրը հիվանդ էր: Տերը նրան ցույց էր տվել, որ մեկ ամսից իրեն վերցնելու է: Երբ գնում էինք այցի, հուզվում էինք, գաղտնի արտասվում: Նա դա նկատում էր ու մեզ հորդորում:

-Եղբայրներ՝ քս, ինչու՞ եք լաց լինում, ինձ ի՞նչ է եղել, որ լացում եք: Հո ես չեմ մեռնում, ես տեղափոխվում եմ: Հիմա էլ իմ հոգին Հիսուսի հետ է: Էս մարմինը որ մեռնի, հոգիս էլի Հիսուսի հետ է լինելու: Ի՞նչ տարբերություն, ի՞նչ կա լացելու...

Երբ որ Աստվածային Կյանքի ներկայությունը հաղթում է մահին, մենք հասկանում ենք, որ գործունենք ամենամեծ հրաշքի հետ: Մարտուն եղբոր պարագայում էլ իմ

մեջ չտպավորվեց 100.000 եվրոն, չտպավորվեց բոլորովին քայքայված սիրտը, իմ մեջ տպավորվեց այն, որ օտար մեկը բժիշկը, տեսնում է նրա խաղաղությունը, մեկի խաղաղությունը, որին ասել էին դու այլևս չես կարող ապրել այս սրտով, իսկ 100.000 եվրոյի մասին մտածելն անգամ անիմաստ էր: Նա խաղաղ էր Հիսուսի ներկայության մեջ: Սա է հրաշքը, ժողովուրդ ջան: Մենք կարող ենք շատ հրաշքներ տեսնել, բայց առանց Քրիստոսի ներկայության ոչ ոք չի կարող մահվան վրայից ցատկել: Փառք Աստծուն դրա համար:

Մարտուն եղբայր.

-Եղբայրներ, քույրեր, իրոք որ դա Աստծո Շնորհքն էր: Վանաձորում երբ վատացա, տարան հիվանդանոց: Վիճակս ծանր էր: Մերոնք ուզեցին տանել Երևան, բայց բժիշկները խորհուրդ չէին տալիս: Գիտակցությունս էլ գրեթե չկար այնքան որ միայն զգում էի: Մերոնք չէին համաձայնել բժիշկների հետ ասելով թե նա Աստծո մարդ է գուցե Աստված ողորմություն անի: Հետո եմ իմանում, որ այդ ժամանակ ես լրիվ սևացած եմ եղել: Շտապօգնության մեքենան եկավ, այնպիսին, որ առողջ մարդուն էլ դրանով տեղափոխելին, տեղ չէր հասնի: Ընթացքի մեջ դոները բացվում, փակվում էին, շիկշիկոցը՝ անավոր, Ինձ էլ մի պատգարակի վրա կապել էին, որ չընկնեմ, ինձ հետ եղած բը-

ժիշկներն էլ հագիվ իրենց էին պահում: Այս ամենը, ինչ որ ասում եմ, իրականություն է: Դա քիչ էր, ճանապարհին մեքենան փչացավ: Մեր ետևից եկող հարազատներս մտածում են՝ Մարտունը երևի արդեն մեռավ, էլ իզուր է տանելը: Վերջը, մի կերպ հասցնում են Երևան: Հիմա էլ հիվանդանոցում չեն ուզում մի բան անել, որովհետև անօգուտ էին համարում: Ինձ պառկեցնում են սենյակի մի անկյունում, որ եթե մեռնեմ, մյուսները չվախենան: Հաջորդ առավոտ բժիշկը ներս մտավ այն մտքով, թե մեռած կլինեմ, և ինքն այլևս բան չի ունենա անելու: Բայց տեսավ՝ կենդանի եմ: Միացրեց «ապարատը», նայում է ու չմիացնում, նայում է ու չմիացնում:

-Ինչ-որ բան այնպես չէ՞, հարցնում եմ:

-Չէ՛, չէ՛...

Մի քանի անգամ զննելուց հետո ասաց.

-Ախր դու այսպես չպիտի լինեիր, ինչու ես այսպես:

Այսինքն՝ դու մեռած պիտի լինեիր, ինչու ես կենդանի: Ասացի.

-Բժիշկ ջան, Աստված եթե կամենա, որ ես ապրեմ, առանց սրտի էլ կապրեմ: Աստվածաշնչում գրված Խոսք կա՝ Եթե Ես քեզ փրկեմ, կփրկվես, եթե բժշկեմ, կբժշկվես:

Ու դիմեցի Տիրոջս Տե՛ր, եթե այդ ամենը Դու ես անում, ինձ էլ ինչ է մնում: Հավատա՛լ: Ես էլ հավատում եմ: Այդպես տուն վերադարձա: Մեկ ամիս չէի կարողանում շարժ-

վել, խոսելս էլ՝ հագիվ, շշուկով, այնքա՛ն թույլ էի: Մի միջադեպ էլ եղավ, ավելի վատացա: Իմացա՝ հավաքույթ է լինելու. «հյուսիսային տարածքի» հովվականն էր Դիլիջանում: Ասացի՝ ինձ պիտի տանեք այդ հավաքույթին: Մի կերպ ինձ հասցրին այնտեղ: Աստված չանի՝ որևէ մեկը այդ վիճակի մեջ լինի՝ չես կարողանում ո՛չ շարժվել, ո՛չ շնչել նորմալ, ո՛չ խոսել... Շատ ծանր վիճակ էր: Հավաքույթի վերջում աղոթեցին: Մեծ Ձորություն իջավ, ու անկախ ինձանից ձայնս բարձրացավ, և սկսեցի բարձր ձայնով փառավորել Աստծուն: Հետո Մամիկոն եղբայրս ասաց.

-Ես մտածում էի, որ դու հիմա կշրջվես ու մյուս հիվանդների համար կաղոթես: Ես արդեն բժշկված էի: Փա՛ռք Տիրոջը: Մինչև հիմա էլ առողջ եմ ու համոզված եմ, որ մարդը առանց սրտի էլ կապրի: Սրտով անհավատներն էլ կապրեն, ասա՛ առանց սրտի ապրես, այո՞... Մի բան էլ ասեմ, սիրելիներ՝ ր, այդքան ծանր վիճակների մեջ երբևէ չտրտնջացի, երբևէ չասացի՝ Տե՛ր, ինչու: Չէ՛ որ ծառայում եմ, չէ՛ որ վազում եմ ... Ասում էի՝ Տե՛ր, Դու Քո

բոլոր գործերի մեջ արդար ես:

Հրայր եղբայր.

-Սիրելիներ՝ ր, երկու մեծ հրաշքի մասին խոսեցինք. ծանր վիճակի մեջ եղբայրը երբեք չի տրտնջացել, այլ հռչակել է՝ Տերը արդար է Իր բոլոր գործերի մեջ, և երկրորդ հրաշքը՝ որ Տիրոջ ներկայությունը բերում է հաղթանակ մահվան նկատմամբ: Եվ բժիշկը դա նկատել էր:

Հիմա եղբայրը մեքենա է վարում, սար ու ձոր է կտրում, ծառայություն է անում: Բայց ամենամեծ հրաշքը այն է, որ անձանոթ բժիշկը, առաջին անգամ տեսնելով եղբորը, նկատում է նրա ներսի խաղաղությունը, որ դրոշմված էր եղբոր աչքերում: Ուստի եթե մենք էլ գանք այն համոզմանը, որ Տերը արդար է Իր բոլոր գործերի մեջ, մեր հոգում էլ հաղթանակ կունենանք մահվան նկատմամբ: Ու սա կլինի Քրիստոնեություն՝ Քրիստոս Կյանք, ոչ թե փիլիսոփայություն: Մենք ուզում ենք, որ մեր բոլոր եղբայր-քույրերը փիլիսոփայության դիպլոմները հանձնեն ու մանկան հավատքով Քրիստոս Կյանքը ապրեն: Ամեն:

Երեք պատմություն

Միրելինե՛ր, ես ուզում եմ պատմել երեք պատմություն, որոնցում երևում է Աստծո մեծ ողորմությունը, Մերն ու գործությունը:

Մի հավատացյալ աշախատանքից տուն է վերադառնում: Նրա ճանապարհը անցնում է խարխուլ հյուղականների կողքով: Նա տեսնում է, որ խրճիթներից մեկում աղոտ

լույս է վառվում, և նրան թվում է, թե մեկն իրեն ասում է՝ նե՛րս մտիք: Հավատացյալը շատ հոգնած է լինում և ցանկանում է ինքն իրեն համոզել, որ հրաժարվի այդ մտքից: Նա շարունակում է իր ճանապարհը: Բայց շատ չանցած ստիպված է լինում ետ դառնալ և մտնել այդ հյուղակը, քանի որ ներքին ձայնը նրան անդադար ուղղորդում էր դրան: Երբ մոտենում է, տեսնում է դուռը կիսաբաց է: Ներս է մտնում: Ոչ ոք նրա ներս մտնելը չի նկատում: Ներսում մի քանի փոքրիկներ ծնկի էին եկել իրենց մոր շուրջը և հաց էին խնդրում: Նրանց մայրը նստած էր գունատ ու հոգսաշատ, իսկ աչքերը լի էին արցունքներով: Այցելուն լսում է կնոջ հուսահատ շշուկը. «Ո՛վ Աստված, ինպե՛ս կարող ես նայել երեխաներիս այս վիճակին, հույսս արդեն կտրել եմ, որ պատասխան կտաս աղոթքիս...»: Այդ ժամանակ հավատացյալը մոտենում է կնոջը և ասում.

- Միրելի՛ տիկին, Աստված լսել է ձեզ և այդ պատճառով էլ ինձ ուղարկել է ձեզ մոտ :

Նա խնդրում է, որ իրեն տան իրենց ամենամեծ զամբյուղը: Գնում է նախ հացի, ապա մսավաճառի ու նպարեղենի խանութներ: Վերադառնալով տուն կերակրում է բոլորին: Հետո կինը պատմում է, որ իր ամուսինը ավտոբուսի վարորդ է եղել: Ինչ- որ մի խախտման պատճառով նրան ազատել են աշխատանքից: Այդ դեպքից հետո ամուսինը լքել է կնոջն ու երեխաներին և հեռացել: Խեղճ կինը, մնալով միայնակ, չի

կարողացել կերակրել երեխաներին: Նրա միակ հույսը Աստված էր:

Միրելինե՛ր, մենք ականատեսն ենք մի ընտանիքի ցավալի վիճակի. կինը երևի շատ օրեր էր աղոթել ու խնդրել Աստծուն, որ մի ելք ցույց տա՝ այդ ծանր վիճակից դուրս գալու, ու, չտեսնելով ոչ մի ելք, արդեն հասել էր հուսահատության: Նրան թվում էր, որ Աստված ուշացնում է աղոթքի պատասխանը, բայց ո՛չ, Աստված պատասխանում է ճիշտ ժամանակին և ճիշտ պահին: Մեզ շատ հաճախ կարող է թվալ, թե Աստված ուշացնում է, բայց, հավատացե՛ք, Աստված Իր պատասխանը երբեք չի ուշացնում: Նա միշտ լսում ու պատասխանում է մեր աղոթքներին: Միայն թե մենք անկեղծ սրտով ու հավատքով աղոթենք ու սպասենք. «*Ահա Տիրոջ ձեռքը չի կարճացել փրկելուց, և Նրա ականջը չի ծանրացել լսելուց*» (Եսայա 59:1): «*Մրա համար ասում եմ ձեզ, թե ամեն ինչ որ աղոթք անելով խնդրեք, հավատացեք թե կառնեք և կլինի ձեզ*» (Մարկոս 11:24):

Հաջորդ պատմությունը մի քարոզիչի մասին է: Մի օր ուշ երեկոյան Աստված նրան ասում է. «Գնա՛ գոմ և Ավետարա՛ն քարոզիր»: Քարոզիչին թվում է, թե ինքը ճիշտ չի լսել: Մակայն Աստված նորից է կրկնում. «Գնա՛ գոմ և Ավետարա՛ն քարոզիր»: Օրն արդեն մթնել էր: Քարոզիչը դիմում է Աստծուն. «Տե՛ր Աստված, չէ՛ որ գոմում ոչ ոք չկա, այնտեղ միայն կովեր են, ես այնտեղ ու՛մ պետք է քարոզեմ»: Այդ ժամանակ նորից է խոսում Աստված. «Գնա՛ գոմ

և Ավետարան քարոզիր»։ Քարոզիչը վերցնում է Աստվածաշունչը և գնում գու՛մ։ Նա մտնում է գու՛մ, կանգնում է գումի կենտրոնում և սկսում է Ավետարան քարոզել։ Պարզվում է, որ այդ օրը ինչ-որ մեկը որոշել էր գումից կով գողանալ։ Եվ երբ գողը մոտենում է գումին, այնտեղից ձայներ է լսում։ Նա որոշում է մի փոքր սպասել, մինչև ներսում եղողները գնան, հետո ինքն «անի իր մութ գործը»։ Բավականին սպասելուց հետո, երբ տեսնում է, որ ձայները չեն դադարում, որոշում է մոտենալ և տեսնել, թե ովքե՛ր են և ի՞նչ են խոսում։ Նա մոտենում է գումի պատուհանին և լսում է ներսի խոսակցությունը։ Իսկ ներսում Աստծո Խոսքն էր։ Նա լսում է Խոսքը. Աստված հանդիմանում է նրան։ Սուրբ Հոգին էլ սկսում է աշխատանք տանել նրա հետ։ Գողը հեռանում է։ Անցնում է մի քանի օր։ Նա չի կարողանում մոռանալ գումում լսած Խոսքերը։ Նրան տանջում է իր արարքը, և նա վերջապես գալիս է քարոզիչի մոտ և պատմում այդ գիշեր իր հետ կատարվածը։ Նա զղջում և խոստովանում է իր մեղքերը։ Միբեյինե՛ր, այսպիսին է Աստծո հզոր ձեռքը, Նրա հզոր բազուկը և Նրա «անհասկանալի» ծրագիրը մարդու համար, Փրկության ծրագիրը։ Ցավոք, մարդիկ դա հաճախ չեն հասկանում։ Իսկ Աստված միայն ու միայն ցանկանում է փրկել յուրաքանչյուրի հոգին։ Փառք Հիսուսին։

Հաջորդ պատմությունը նույնպես Աստծո մեծ Միրո մասին է։

Մայրը երեխային ուղարկում է խանութ՝ կաթ գնելու։ Երեխան գնում է խանութ, գնում է մեկ շիշ կաթ, սակայն դուրս գալիս կաթն ընկնում է նրա ձեռքից, և շիշը կոտրվում է։ Երեխան շատ է վախենում և սկսում է լաց լինել։ Նա մտածում է, որ մայրը կբարկանա, կծեծի և շատ բաներից կզրկի իրեն։ Այդ պահին փոքրիկը հանկարծ հիշում է, որ իրեն ինչ-որ մեկը ասել էր, երբ նեղության մեջ լինես, կանչի՛ր Հիսուսին, փնտրի՛ր Նրան, և Նա քեզ անպայման կօգնի։ Տղան, հիշելով այդ խորհուրդը, անմիջապես սկսում է կանչել Հիսուսին. «Տե՛ր Հիսուս, օգնի՛ր ինձ»։ Այդ պահին խանութի մոտով մի հավատացյալ է անցնում։ Սուրբ Հոգին նրան ասում է, որ մտնի խանութ ու կաթ գնի։ Հավատացյալը զարմանում է, բայց հնազանդվում է Սուրբ Հոգու ձայնին և կաթ է գնում։ Կաթը ձեռքին՝ դուրս է գալիս խանութից, և Սուրբ Հոգին նորից խոսում է նրա հետ. «Կաթը տու՛ր այդտեղ նստած երեխային»։ Նայում և տեսնում է, որ ինչ-որ մի երեխա գլուխը կախ լաց է լինում։ Նա մոտենում է երեխային և հարցնում, թե ինչու՞ է լաց լինում, ապա կաթը մեկնելով նրան՝ ասում է՝ կաթը քեզ համար է։ Երեխան բարձրացնում է գլուխը, նայում է անծանոթին և հարցնում.

-Դուք Հիսուսն եք։

-Ես Հիսուսը չեմ, Հիսուսի ծառան եմ,- պատասխանում է հավատացյալ մարդը։

Տղան զարմացած ասում է, որ ինքը Հիսուսին է կանչել օգնության,

և պատմում է իր հետ պատահածի մասին: Հավատացյալը ժպտալով ասում է.

- Տեր Հիսուսը ամենակարող Աստված է և ունի շատ ծառաներ, ես էլ այդ ծառաներից մեկն եմ: Տեր Հիսուսն է ինձ ուղարկել, որ այս կաթը քեզ տամ:

Լսելով այդ՝ երեխան վերցնում է կաթը և ուրախ-ուրախ տուն

վազում: Հասնելով տուն՝ մորը պատմում է ամեն բան:

Մի րեչինե՛ր, ես հավատում եմ, որ այդ երեխան իր ամբողջ կյանքում կհիշի այս դեպքը և կփնտրի ու կգտնի Հիսուսին: Աստված լսում է յուրաքանչյուրիս աղոթքը, պատասխանում է մեր աղոթքներին և պիտու է մեզ: Փա՛ռք Հիսուսին: Ամեն:

Խորհենք...

Տղամարդը «գետին զարկեց» մեծ կովը, օջախը վառեց և ասաց իր որդուն.

-Կանչի՛ր մեր հարազատներին, ընկերներին ու հարևաններին՝ միասին հացկերույթ անենք, ուրախանանք:

Տղան դուրս եկավ փողոց ու սկսեց կանչել.

-Խնդրո՛ւ մ եմ, հորս տունը հրդեհվել է... Օգնե՛ք հանգցնել :

Մի քանի րոպե հետո հավաքվեց մարդկանց մի ոչ մեծ խումբ:

Մյուսները, ցույց տալով, թե չեն լսում տղայի օգնության կանչը չարձագանքեցին:

Նրանք, ովքեր եկան, կերան ու խմեցին մինչև ուշ երեկո:

Մտախոգված հայրը դիմեց որդուն.

-Այս մարդկանց, ովքեր եկել են, ես համարյա չեմ ճանաչում, մի քանիսին ընդհանրապես երբևէ չեմ տեսել: Որտե՛ղ են մեր հարազատները, ընկերները և հարևանները:

Տղան պատասխանեց.

-Այս մարդիկ եկան օգնելու՝ հանգցնելու մեր տան հրդեհը, և ոչ թե խնջույքի: Սրանք նրանք են, որ արժանի են մեր առատաձեռնությանն ու հյուրընկալությանը:

Խորհուրդ. նրանք, ովքեր չեն օգնում քեզ դժվարության պահերին, չպետք է մասնակից լինեն քո հաղթանակի տոնախմբությանը:

Տատյանա Յացկովեցի զարմանահրաշ կյանքը

Թե ինչպես էր կուրացել երիտասարդ Տատյանան, մենք ներկայացրել ենք մեր ամսագրի նախորդ համարներից մեկում: Իսկ այսօր պիտի ցնծանք այն հրաշքի համար, որ կատարեց Տերը նրա կյանքում 11 տարի անց: Պատմում է Տատյանան՝ հուզված ու արցունքներով. «Միբելինե րս, իրոք, Աստծու համար անհնարին ոչինչ չկա: Մեծ օրհնություն է ինձ համար, որ կարող եմ կանգնել ձեր առաջ ու տեսնել ձեր դեմքերը: 11 տարի ես չեմ տեսել: 11 տարի առաջ, երբ ես դեռ հիվանդանոցում էի, և կատարել էին երեք վիրահատություն, որպեսզի գոնե պահպանեն աչքերս, ոչ թե տեսողությունս, բժիշկներն ինձ ասացին, որ ես երբեք չեմ տեսնի: Բայց ամեն անգամ աղոթք անելիս երեխաներս խնդրում էին Տիրոջը.

-Աստված, այնպես արա, որ մաման կարողանա մեզ համար կարդալ:

Քանի դեռ նրանք փոքր էին, ինձ հեշտ էր. գիրքը բռնած ինչ-որ պատմություն էի հորինում: Իսկ երբ մեծացան, հասկացան, որ այդ պատմությունները ես հորինում եմ: Ու նրանք չէին դադարում աղոթել .

-Աստված, թո՛ղ մաման մեզ համար կարդալ:

Ու իմ ներսը հաճախ մի քիչ

ալեկոծվում էր. մտածում էի՝ կմեծանան, կհասկանան, որ ոչ միշտ է հրաշք կատարվում: Բայց փա՛ռք Տիրոջը, որ Նա ուներ ինձ համար այլ որոշում: Դեկտեմբերին՝ կես տարի առաջ, աչքերիս առջև կարծես մառախուղ տեսնեի: Հետո սկսեցի տեսնել լույս, գույներ, Բուրիաթիայի արևը... Սկզբում ես ոչ մեկին չէի ասում. մտածում էի՝ կարող է ինչ-որ ժամանակավոր երևույթներ լինեն: Անհանգստանում էի ու չգիտեի՝ հետո ի՞նչ է լինելու: Մեկ շաբաթ անցավ. սկսեցի տեսնել դեմքները՝ պարզ, հստակ, մաքուր: Ես տեսնում էի իմ երեխաներին, ամուսնուս: Ես հասկանում էի, որ Աստված բժշկում է ինձ, բայց ամենամեծ երջանկությունը ապրեցի երրորդ շաբաթում, որովհետև արդեն կարող էի կարդալ Աստվածաշունչը: Միբելինե ր, ամենամեծ հրաշքը այն չէր, որ Աստված վերցրեց իմ կուրությունը, չնայած ինձ հեշտ չի եղել կուրության այդ 11 տարիներին: Բանն այն է, որ ես առաջին դասարանից ունեցել եմ աչքերի լուրջ խնդիրներ. երբեք առանց ակնոցի չեմ կարողացել կարդալ, բայց հիմա ես կարդում եմ առանց ակնոցի: Փա՛ռք Տիրոջս: Ես գիտեմ, որ Աստված ուժեղ է, հզոր է, անում է շատ ավելին, քան մենք կարող ենք մտածել: Ես այնքա՛ն եմ

ուզում, որ մնամ միշտ Աստծո ծրագրի մեջ: Այն, ինչ մեզ անհնարին է, Աստծուն հնարավոր է: Եվ ուզում ես հավատալ, վստահել Աստծուն, ուզում ես ծառայել և ավելին տալ Տիրոջը, որովհետև Նա արժանի է ամեն փառքերի: Միգուցե ձեր կյանքում էլ կան դժվարություններ: Աստված հաճախ մեր ընտանիքները տանում է դժվարություններով, բայց պետք է շարունակենք Աստծուն կառչած մնալ, պետք է շարունակենք վստահել Նրան: Հիմա ես ձեր

առջև կանգնած եմ, ու ինձ համար ախտորոշված է քաղցկեղ՝ 4-րդ ստադիա: Բայց ես գիտեմ, որ Աստված Իրական է և ողորմած: Միրելինե՛րս, շա՛տ կարդացեք, շա՛տ շփվեք Աստծո հետ: Ես հիմա կարդում եմ անհագուրդ, չեմ կարող հագնել, կշտանալ Խոսքից: Ուզում եմ՝ Խոսքը ապրի իմ մեջ առատապես: Աստված օրհնի բոլորին: Ամեն՛ն:

Վյաչեսլավ Բոյնեցկի

Քրիստոսի այցը

Մի գիշեր՝ աշխատանքից հետո, կոշկակար Մարտինն սկսեց Աստվածաշունչ կարդալ և մտածեց. «Ի՞նչ կկատարվի, եթե Քրիստոսն այցելի ինձ՝ իմ տանը»: Եվ այս մտքերով էլ նա քուն մտավ, մինչև նրան մի ձայն արթնացրեց.

-Մարտի՛ն, Մարտի՛ն, առավո՛տ է, արթնացի՛ր:

Հաջորդ օրը բարի կոշկակարն անհանգիստ էր, քանի որ սպասում էր Քրիստոսի այցին: Պատուհանից նկատեց, որ հարևանը բակում ձյուն էր մաքրում: Մարտինը նրան ներս կանչեց, որպեսզի տաքանա և տաք թեյ խմի:

-Շնորհակալություն, Մարտի՛ն, - ասաց հարևանը հեռանալիս, - ինձ տվեցիր թարմություն ու մխիթաբություն և՛ իմ սառած մարմնին, և՛ իմ հոգուն:

Արդեն կեսօր էր, երբ Մարտինը կերակրեց և հագուստ տվեց մի օտարական կնոջ, ով իր գրկում պահում էր իր փոքրիկին: Խեղճ կինը լաց եղավ, երբ մի անծանոթ նրան օգնության ձեռք մեկնեց:

-Աստված օրհնի՛ քեզ, բարի՛ մարդ,- հեռանալիս ասաց այդ կինը:

Երեկո էր արդեն, բայց Քրիստոսն այդպես էլ չէկավ: Մարտինը տեսավ, թե ինչպես ցնցոտիներ հագած մի երեխա մի խնձոր գողացավ հարևանուհու զամբյուղից: Հարևանուհին բռնեց տղային և սկսեց քաշքշել:

-Թո՛ղ նրան, տատի՛կ,- ասաց Մարտինը:

Հարևանուհին նրան արձակեց:

-Ներողությո՛ւն խնդրի՛ր տալիկից և նման բան այլևս չանես:

Տղան ներողություն խնդրեց և

լաց եղավ:

-Մա ինձ դուր է գալիս,- ասաց Մարտինը և զամբյուղից մի խնձոր վերցնելով՝ տվեց տղային:

-Ահա քո խնձորը. ես կվճարեմ դրա համար:

-Այդ տղան մի լավ ծեծի է արժանի,- ասաց տատիկը:

-Տատիկ, տատիկ, դա ա՛յն է, ինչ ցանկանում ենք մենք, ոչ թե Աստված: Եթե նրան պիտի ծեծենք մի խնձոր գողանալու համար, ապա ի՞նչ պատժի ենք արժանի մենք մեր մեղքերի համար:

Երեկոյան աշխատանքն ավարտելուց հետո Մարտինը նորից սկսեց Աստվածաշունչ կարդալ: Մի

ձայն լսեց.

-Մարտի՛ն, Մարտի՛ն, ինձ չե՞ս ճանաչում...

Եվ նրա առջև հայտնվեց հարեւանը, ժպտաց և անցավ ինչպես մի ամպ:

-Այդ ե՛ս եմ,- կրկնեց ձայնը: Եվ մթության մեջ նկատեց այն կնոջը երեխայի հետ, որը նույնպես անհետացավ:

-Այդ ե՛ս եմ,- նորից լսվեց ձայնը: Եվ տեսավ այն ծեր կնոջը և ցնցոտիներ հագած տղային իրենց խնձորներով, որոնք ժպտացին և անհետացան: Եվ Մարտինը հասկացավ, որ Քրիստոսը երեք անգամ այցելել է իրեն:

ՄԵՐԳԵՅ ՇԻՇՊԱՐՅՈՆՈՎԻ ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆԸ

Քույրերից մեկը Յակոտիայում աշխատում է խոշոր նավթային կազմակերպությունում: Մի օր փոխվում է տնօրենը, և նոր փոխտնօրենը պահանջում է, որ հաջորդ շաբաթից բոլոր կանայք և աղջիկները կրեն կարճ շրջագգեստներ, իսկ ուլքեր չեն ենթարկվի՝ թող աշխատանքից ազատվելու դիմում ներկայացնեն: Այդ քույրը մտնում է իր ներքին սենյակն ու սկսում աղոթել: Աղոթքի ժամանակ նրան այցելում է Քրիստոսը, և երբ նա աղոթքի ավարտից հետո ոտքի է կանգնում, ինքն իրեն ասում է. «Տերն ինձ համար շատ թանկ է, ես չեմ կարող Նրան կորցնել»: Հաջորդ օրը նա գնում է աշխատավայր և ներկայացնում աշխատանքից ազատվելու իր դիմումը:

Տնօրենը կանչում է այդ քրոջը և այդ որոշումը կայացրած փոխտնօրենին ու հարցնում, թե ի՞նչն է աշխատանքից ազատվելու իր պատճառը: Նա պատասխանում է. «Քանի որ որոշվել է, որ պետք է կարճ շրջագգեստներ կրել, իսկ ես քրիստոնյա եմ ու հասկացել եմ, որ եթե ես Տիրոջը մեկ անգամ դավաճանեմ, ապա ձեզ էլ հանգիստ կդավաճանեմ: Ես ցանկանում եմ մնալ Քրիստոսին հավատարիմ, թեկուզ և առանց ձեր աշխատավարձի»: Տնօրենը նայում է այդ քրոջը, նայում փոխտնօրենին և ասում. «Իսկ հիմա դու և գրիր աշխատանքից ազատվելու դիմում»:

ՍԻՐԵԼԻ՝ ԸՆԹԵՐՑՈՂՆԵՐ

Աստված սիրում է ձեզ և ուզում է, որ դուք հավատաք Իրեն ու փրկություն ունենաք: Այդ մասին կարդում ենք **Հովհաննու 3:16**-ում. *«Որովհետև Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ Իր միածին Որդուն փակեց, որ ով Նրան հավատա՛ր» չկորչի այլ Հավիտե-նական Կյանք ունենա՛լ*»: Եթե դուք ուզում եք ավելին լսել ու իմանալ Աստծո և Նրա Խոսքի մասին, կարող եք դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով.

ԵՐԵՎԱՆ

Ավան	093 81-31-53	Մախասյան Օնիկ
Զեյթուն	055 66-82-06, 099 66-82-06	Ալոինյան Լևոն
Էրեբունի	093 53-43-68	Բարսեղյան Մնացական
Կենտրոն	094 84-35-04	Պետրոսյան Հայկ
Կոմիտաս	093 26-20-72	Ալավերդյան Սարգիս
ՀԱԹ (Բանգլադեշ)	055 72-28-12	Հովհաննիսյան Գևորգ
ՀԱԹ (Բանգլադեշ)	093 38-12-42	Ղազարյան Արտուշ
Նորքի զանգված	099 87-38-88, 077 87-38-80	Ղազարյան Ահարոն
Նորքի զանգված	091 16-49-45	Անտոնյան Արթուր
Շենգավիթ, Չարբախ	077 55-57-55	Ամիրջանյան Արմեն
Աջափնյակ	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Քանաքեռ	093 53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
3-րդ մաս	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ

ՇՐՋԱՆՆԵՐ

Աբովյան	094 91-43-24	Քեչիշյան Ջանիկ
Ալավերդի	094 30-80-40	Դավիթյան Վալերի
Աշտարակ	098 01-72-60	Սկրտչյան Անդրանիկ
Ապարան	093 77-06-70, 071 77-06-70	Գևորգյան Միշա
Արարատ	094 20-60-36	Ներսիսյան Նորիկ
Արբիկ	077 70-28-38	Փիլոյան Պողոս
Արմավիր	091 75-99-20	Մխիթարյան Ռադիկ
Արմավիր	093 19-52-04	Մարկոսյան Վրեժ
Արտաշատ	093 72-48-88	Համբարձումյան Վաչագան
Արտաշատ (գյուղերը)	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Արտաշատ (Ագատավան)	077 28-75-91	Մամվելյան Պերճ
Արցախ	094 00-94-08	Մարդյան Միեր
Գավառ	093 68-84-92	Մանուկյան Վարուժան
Դիլիջան	093 18-77-33	Սահակյան Սասուն
Եղեգնաձոր	077 40-26-24	Մարտիրոսյան Արզուման
Զորավան, Եղվարդ	098 85-05-02, 091 24-53-60	Սկրտչյան Մասիս
Զանգեզուր	094 00-94-08	Մարդյան Միեր
Էջմիածին	093 18-75-30	Սուկաչ Էդիկ
Իջևան	093 18-77-33	Սահակյան Սասուն
Հրազդան	094 22-33-15	Օհանյան Աշոտ
Ճամբարակ (Կարմիր)	093 18-77-33	Սահակյան Սասուն
Մասիս	091 71-62-64, 093 71-62-64	Հարությունյան Մելիկ
Մարտունի	093 86-30-13	Աբշակյան Մելիք
Նոյեմբերյան	094 92-01-90	Նավասարդյան Ռուբեն
Շիրակի մարզ	099 30-79-69	Դարմանյան Գրիշա
Չարենցավան	093 28-64-13	Հայրապետյան Գևորգ
Սպիտակ	094 92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Սևան	093 48-76-43	Նադարյան Արթուր
Վանաձոր	094 92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Վանաձոր	099 88-05-50	Նազարյան Ալեկտիք
Վարդենիս	094 91-44-80	Նշանյան Տոնիկ
Վեդի	094 03-26-16	Աղաբեկյան Գառնիկ (Ռուբիկ)
Տաշիր	093 09-84-33	Սուրիապյան Նորիկ
Տավուշ	093 43-72-33	Օհանյան Արթուր

www.barilur.org
info@barilur.org